

корабчета. А надъ всичкото това свѣтнало ми златното утречно слънце на прекрасното синѣ небе, и облѣло съ чудна свѣтлина прозрачната мъглица, която исплаиваше морето. Около насъ лѣтѣха и чурлишкаха весело малкитѣ птички, като си плискаха крилицата въ водата, и закачѣха драголюбно бѣлитѣ морски гжлаби, които по върхнината на морето гонѣха рибкитѣ. . . . За-единѣ-мигъ азъ забравихъ на всичкитѣ опасности, въ които се намирахме, и — заглѣхъ.

Но не се мина много време и каикчииятъ, като си исправи главата на-къмъ насъ, продума:

— Отъ гдѣ сте вие?

— Ние сме кроачи отъ хамбарѣтъ, отговори Ганьо.

Но Ерменецѣтъ — каикчий климна сжмнително съ глава, и ни премѣри съ неповѣрливъ поглѣдъ отъ глава — до-поти.

— Нѣкакъ чудни ми се виждате, рече той, дрѣхитѣ ви не сж никакъ съобразни. Азъ много работи съмъ виждалъ, но такъвъ мѣгарски фесъ да може да се срѣщне съ сукнени панталони и сетре, на едно и сжщо тѣло, това не съмъ го виждалъ до-сега.

Ние се печѣхме кѣто на жерава. Едно таквозъ сумнение стигаше, за да ни хвърли въ пропасть. Ние и така си го добруъ знаехме, че имахме, и по лице и по дрехи, много сжмнителна лика и прилика. За-единѣ-часъ се смълчѣхме, като незнаехме що да кажемъ. За добра-честь Ерменецѣтъ продължи:

— А че къдѣ мислите да ходите? Кога казвате че сте отъ “хамбарѣтъ“ то, струва ми се, ще знаете, че мѣстото ви не е на Еди-Куле.

— Баба, рекохъ му азъ, работата ето въ що се състои. Азъ ще ти кажа правата истина, като зная, че си добруъ човѣкъ. Ние, ти знаешъ, кѣто млади хора, намѣрихме се тая нощъ въ Имрихоръ, и тамъ се поопихме и се сбихме, съ нѣкои и други, страшно.